

Dana Stănescu

*Motanul Suki
și floarea*

LiterNet.ro

...

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@litenet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader: Anca Șerban aserban@litenet.ro

Corectură: Geta Rossier grossier@litenet.ro

Ilustrații: © 2004 Beatrice Anghelache.

Text: © 2004 Dana Stănescu.

Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-8475-86-4

Editura LiterNet

<http://Editura.LiterNet.ro>

office@litenet.ro

Cuprins:

Motanul Suki și floarea
Motanul Suki și dragostea
Suki și cireașa de pe tort
Suki - Întâlnire de gradul III
Suki, Floarea și plictisul universal
Suki se hotărăște să devină artist
Suki nedumerit
Suki și scrisoarea
Flori
Motanul Suki cel viteaz
Zenit
Suki și manualul îndrăgostitului
Suki și Crăciunul
Motanul Suki, floarea și timpul
Vizită

Prima dată
Acasă
The dream maker
Changes
Surpraaaiz
Duminicile
Dar

Motanul Suki și floarea

Motanul Suki încetă să își mai agite coada. Asta însemna că îi mai trecuse din supărare.

înțelepciune.

- Câtă impertinență și câtă nepăsare!

Partenera lui de dialog, ca întotdeauna, își legăna frunzele într-un ritm numai de ea știut.

- Ce îți pasă ție? Tu nu îți poți închipui problemele pe care le pot avea.

- Of, of, spuse floarea cu glasul subțirel și delicat, ai să găsești un răspuns la toate, trebuie doar să fii atent la ce îți șoptește vântul, dimineața și la veștile pe care le aduc norii. Ți-am explicat de atâtea ori, știu că așteptarea e grea, dar aduce cu ea și multă

Suki își ridică mustățile și o privi cu ochișorii galbeni și tare mirați. Nu îi înghițea „înțelepciunile” de plantă de ghiveci. Dacă ar fi fost vreuna din grădină sau chiar de pădure, ar mai fi zis! Dar ea nu vedea decât cerul prin fereastră.

- Uită-te, e deja aici, copacii sunt negri și, pe deasupra, îmi îngheață lăbuțele de fiecare dată când ies la plimbare.

- Dragă tu, Suki, e doar toamnă. Hai, mai povestește-mi cum mergi și cum ți se afundă lăbuțele în covorașul de frunze. Simt că am să scriu o poezie.

(Am uitat să vă spun că îndeletnicirea preferată a florii erau poemele, cât mai parfumate și cât mai metaforice.)

- Azi nu, nu îți mai spun nimic, am să dorm puțin. Și se retrase lângă foc, se făcu colăcel și se adânci în somnul lui de pisic răsfățat.

Florica oftă. Va trebui să improvizeze singură azi, își va lipi frunzele de geam și va încerca doar să intuiască mirosul amăru sau mângâierea rece a acelei zile de noiembrie. Și va visa ... va visa ...

*toamna e în gând
amintirea trecutului verde*

Motanul Suki și dragostea

- Ooof ... ooof ..ooof ...

Adâncită în gândurile ei de dimineață, florica se hotărî că ar fi timpul să îl ia în seamă, în sfârșit.

- Sunt îndrăgostit.

- Acesta e cel mai frumos lucru ce ți se poate întâmpla. De ce oftezi atât?

- N-o să mă iubească niciodată!

Zăcea întins pe jos, cu lăbuțele răstignite într-un suprem gest de disperare, total opusul motanilor îndrăgostiți care aleg să își celebreze dragostea zgomotos, cu zbenquieli și concerte nesfârșite pe acoperișuri.

...

- Cum ar putea să mă iubească, așa, pătat cum sunt și cu o blănița atât de scurtă, când ea e o minune. Oooof!

De dragul ei m-aș cățăra în copaci, noaptea, și aș încerca să îi agăț luna cu gheruțele și apoi aș prinde-o în cele mai înalte crengi. Numai așa aș putea să îi spun ce simt ...

Ne-am strecura apoi către lacul înghețat și ne-am privi ca într-o oglindă a adevărului. Numai așa, și-ar da

seama ce simt ...

Ooof ... nu o să mă iubească niciodată!

- Mai bine i-ai prinde un șoricel, îl sfătui scuturându-și frunzele.

...

Era timpul să mai scrie o poezie:

*să îți spun o vorbă sau să îți spun o mie,
privește dragostea ca pe o jucărie.*

Suki și cireașa de pe tort

- Pune-ți o dorință! Pune-ți o dorință!

Deschise brusc ochii ... „Ce naiba se ...”, mai apucă să gândească, înainte de a se trezi cu un coif sclipicios în cap, o fundă roșie la gât și cu mustățile aproape arse de la cele 4 lumânările ...

Suflă repede, repede, poate o făcea să tacă. Glăsciorul ăla, ascuțit, numai bine nu suna în capul lui turmentat. Cât despre dorință ... poate apuca să se gândească mai târziu ...

Ceee???? A mai trecut un an??? Fugi repede la oglindă să vadă dacă nu cumva i-au picat din gheruțe, dacă are toate firele din blană la locul lor (am uitat să vă spun că Suki e un motan tare fudul).

- *Gingal belz gingal belz ... oops iar am greșit ... hepi bardei tu iuuuu, hepi bardei tu iuuu, hapi bardei, dir Suki.*

Privi în jur. Ploua cu confeti, florica se agita frenetic, iar mustățile lui, deja, erau mângâiate de aromă de prăjiturele cu vanilie ... Ce mai conta că din toată camera asta, din toată lumea asta chiar el era singurul care se schimbase peste noapte!?

Așa că, afixând un zâmbet un pic nerod, ciuli urechile la micuța plantă pregătită acum să declame:

*Hoinar nebun, ție timp, îți poruncesc,
doar pentru Suki,
azi să te oprești!*

Suki - Întâlnire de gradul III

- Uite o pisică! Prinde-o repede! strigă fetița.

Era mică, bondoacă și pistruiată. Tocmai își julise genunchii (căzuse cu rolele), altfel ar fi alergat ea însăși să o prindă, nu l-ar fi lăsat pe blegul de frate-său.

Acesta îl apucase pe Suki de coadă. Sărmanul nostru motan se trezi nas în nas cu un băiat oxigenat și tare supărat, pictat pe un tricou negru. Degeaba striga, zgâria ... acum era prizonier.

- Ce pisică frumoasă. Vreau să o cheme Esmeralda.

- Ești proastă! Esmeralda e nume de oaie.

...

- Dă-mi-o mie. E a mea! O să o țin în cutia de sub pat. Poate sub pat. Poate, zici?

- Eu am prins-o. Și în plus sunt și mai mare.

- Poate vrei să te spun lu' mama! E a meaaaa ...

Și i-l smulse din brațe.

Suki ajunse tare târziu acasă. Amețit, cu burta plină de budincă, parfumat și cu o panglică roz, încă legată de coadă. Abia apucă să îi

termine de povestit micuței lui prietene că și căzu într-un somn mult meritat.

Scuturându-și frunzele de răs la auzul atâtor aventuri, floarea își notă:

...

*Ce lume, vai ce lume, să te confunde
cu un animăluț de pluș
sau, și mai rău,
să-ți dea chiar și-un alt nume!*

Suki, Floarea și plictisul universal

Floricica noastră, azi, e tare tristă. Stă lipită de geam și oftează adânc.

Se plictisește. Deși e doar amiază, afară e tare închis, de parcă seara se grăbește să își ocupe locul.

„Și cerul e atât de greu. Cred că poartă povara apropiatelor ninsori”.

Știa că Suki e afară, la lac probabil. Când nu avea ce face, îi plăcea să arunce cu pietre. Pleosc! Pleosc!

„Lacul ascunde atâtea taine, nu îl mai tulbura”, îl sfătuisese într-o zi.

Sau, dacă nu era acolo,

...

probabil o spiona pe stăpâna inimii lui. De obicei se agăța de pervazul ferestrei ei. I se ițeau doar mustățile și ochișorii. Îi plăcea să o vadă cum se dă cu parfum.

„Într-o zi o să te vadă în reflexia unei oglinzi.”

Uneori rătăcea printre hârtiile stăpânului. O săritură și era pe birou, lângă fotografia unei femei frumoase. Ca de fiecare dată, o trântea. Nu mai vroia să îl vadă trist din cauza ei.

„Dragoste fără lacrimi?!”

Mai târziu, dădea târcoale ușii de la bucătărie. Câte bunătățuri! Câte miresme! Va intra când vor adormi cu toții ...

...

„Propria natură, văd că nu poți să o trădezi”,
clătină ea din frunze, a dojana.

Abia târziu, în noapte, se vor cufunda amândoi,
la fereastră, într-un somn lung și cald.

poezia de o așteptați ... citiți mai sus,
ea singura s-a scris.

Suki se hotărăște să devină artist

Suki își apropie născul de tablou. Aproape. Și mai aproape. Realiză că s-ar putea să se uite cruciș și că, poate de asta, nu înțelege nimic. Din tablou. (Am uitat să vă spun că stăpânul lui, în timpul liber, uneori picta, alteori făcea fotografii.)

Urmări atent linia roșie care se termina într-o pată mare, albastră. Și uite și niște puncte portocalii. Poate că aici și-a scuturat stăpânul pensula și au scăpat niște picături. Hm!

Și brusc îi veni o idee. Azi va picta! Fură 2 pensule, hârtie și vopsele din plin. Apoi se gândi că orice pictor care se respectă are nevoie de un model. Încercă să schițeze un

Suki strâmbă din mustăți, dar se apucă de lucru.

măr uitat de stăpân pe masă. Neee, prea roșu și apoi nici nu mirosea apetisant, a brânzică sau măcar a peștișor, mmm ... Se gândi apoi, la șoricelul pe care îl prinsese ieri, dar renunță rapid, nu avea chef să folosească doar gri.

Așa că, după multe căutări prin toată casa, se postă în fața vechii lui prietene.

- Fă-te frumoasă! Azi îți voi face un portret.

- Vaiiii, ce frumos! Poate voi deveni celebră, poate portretul meu va sta la fel de enigmatic lângă Mona Lisa ...

- Vreau să îmi faci frunzele albastre.

- Dar tu ești verde! De ce ți-aș schimba culoarea???

- Pentru că un artist, niciodată, nu pictează ce vede, ci doar ce va fi mai departe, ce e dincolo de aparență, doar ce e vis ...

- Aiureli! Și apoi, de când te pricepi tu la pictură???

Mai târziu, când îți contemple silueta subțire și prăzuliie abia zărită printre urmele de lăbuțe colorate de pe pânză, florica zâmbi:

*Să prinzi un gând sau o privire
pe-o pânză este sublim.
Și câtă luptă și câtă taină
să-ți faci din asta un destin!*

Suki nedumerit

~Acolo unde nici măcar conștiința nu are dreptul să pășească, în acel loc întunecat și fără de vârstă, începu să pulseze un punct. Roșu incandescent, pur. Energie. Se rupe din nemișcare, pulsează și crește cu fiecare secundă ce alunecă drept în clepsidra invizibilă.

Se ivește prăpastie în neant pentru a-l primi, se rupe infinitul pentru a-l cuprinde. Apa vieții se amestecă cu grăunțele morții, vârtej de nestăvilat.

Urcă, apoi, lăsând urme de sevă în fiecare celulă, eliberându-se, născându-se ... ~

„Oare de ce e atâta liniște?”
Făcuse o plimbare mai lungă și

...

acum tocmai își terminase de curățat lăbuțele de noroi. Un motan trebuie să fie întotdeauna elegant, curat, ce mai! întotdeauna prezentabil.

Își dădu seama că era ceva în neregulă cu floarea. Părea că doarme. Îi verifică pământul, poate uitase stăpânul să o ude! Dar nu era asta. Îi dădu ocol, îi scutură frunzele palide, încercând să o facă să-și revină. Nimic!

Totuși, atâta scuturat păru să aibă efect, pentru că încet, încet aceasta începu să capete viață, să își recapete verdele sănătos. Tremurând, plântuța oftă, abia auzit.

Suki, însă, deja uitase și de

...

îngrijorare și de teamă! Era prea ocupat să se holbeze la noua frunzuliță ce abia își ițea vârful ...

Atât de obosită, floarea noastră îi șopti:

*M-am rugat la zeul din mine și la zeul cel mare
să-mi mai dea un lăstar,
doar atât,
în drumul meu către o floare.*

Suki și scrisoarea

„Draga mea”

Prea rece și mai ales atât de banal.

„Iubita mea”

Oare o să îi dea voie să îi spună așa? Poate e prea devreme, poate o să o sperie. Oftă pisicește ...

„Stăpâna inimii mele”

Se și vedea sub fereastra ei, impresionând-o cu versuri nesfârșite. Nu merge, prea romantic. O să își închipuie că sunt un bleg!

„Dulceață”

Înghiți în sec, gândindu-se la ce e în cămară, dar

...

își aduse aminte pentru ce se chinuia aici. Nu, prea vulgar ...

„Nălucă, ce îmi agiți până și cel mai ascuns păienjenis din al meu suflet”, „semnul meu secret de carte”, „papucelul meu frumos, fără de care nu mi-aș găsi drumul spre o dimineață perfectă”, „umbră tandă și discretă de parfum”, „căuș de catifea, croit numai pentru obrazul meu”, „zâmbet nud și zălud” ...

Câte cuvinte, vai, și câte vârfuri de creion rupte ... Și eu care nu vroiam să îi spun decât că o iubesc, mai ales

când își lipește năsul de geam să se uite la ploaie!

În colțul ei, floarea chicoti:

...

*Dragostea se silabisește greu
și se scrie încet,
la o școală la care, mereu,
am vrea să fim repetenți.*

Flori

Privi fereastra și încremeni. De pe geamul înghețat, o priveau, poate la fel de uimite ca și ea, o mulțime de flori de gheață. Delicate, albe, magice, desenate parcă de mâna unui artist care uitase să își lase semnătură. Cât de frumoase erau! Veneau de pe tărâmurii atât de îndepărtate, aduceau cu ele povești neștiute, nerostite încă. Le adunau, poate, de la fiecare fereastră pe care se nășteau, în fiecare zi altele, călătoare din iarnă în iarnă.

O cuprinse invidia, ea va fi mereu aceeași, nu își va părăsi niciodată ghiveciul, iar locul acesta de la fereastră îi era sortit.

Le urmări avidă cum se ondulau în forme atât de pure și libere ... Cât și-ar fi dorit să fie la fel, grațioasă și rece, mister pur și simplă încântare ...

- Cât de frumoase sunt ... abia putu șopti.

Undeva, în colțul celălalt al camerei, Suki își continua războiul personal cu gutuile de lângă sobă. Poc! Poc! Cădeau pe rând, azvârlite cu multă dexteritate de motanul nostru supărat că îi ocupaseră locul cald.

- Așa mai da!

- Vino să vezi, Suki, îl chemă ea abătută ...

Se zgâi și el cât putu de atent, apoi îi veni ideea
să vadă și ce gust au ... brrr ...

- Oare o fi nins azi noapte?

Și suflă: huuu huuu și câteva frunze albe
dispărură încet, lăcrimând parcă ...

- Ce ai făcut???

- Hmm, nu a nins nici azi ... iar tu, îi zise
văzând-o atât de tristă, decât să îți faci atâtea
gânduri nebune mai bine ai mai scrie o poezie ...

*Purtăm într-o lacrimă și frumusețe și vise
și nu-i nevoie de o minune
în viață să le poți ține.*

Motanul Suki cel viteaz

Ciuli urechile. Ceva era în neregulă. Aseară, stăpânul lui împodobise bradul de Crăciun, așa că spre el își îndreptă prima dată atenția. Hm! Nimic suspect: globulețele păreau să se învârtă mișcate de o mână nevăzută, beteala licărea liniștită în lumina lunii, iar vârful argintiu atârna puțin într-o parte.

Floarea dormea liniștită în continuare. Ea nu auzise nimic.

De undeva, de sus, bufniturile reîncepură ... și parcă se auzeau niște gemete înfundate. Sări ca ars! Nu era vis, nu i se păruse. Probabil erau jefuiți ... iar el trebuia să facă ceva!

Ce a urmat, ar putea fi descris în felul următor: o umbră mare, târând ceva greoi după ea, ei bine, acea umbră se împiedică de „ceva” și se întinde cât e ea de lată! Două perechi de ochi se întâlnesc, unii galbeni pisicești, iar ceilalți (surprinși tare), ascunși după niște obraji bucălați și veseli.

- Ptiu drace! Băiete, dacă nu eram nemuritor, acum mă aveai pe conștiință cu un infarct de toată frumusețea. Mai ești și negru pe deasupra ...

Între timp, se trezise și floarea noastră și, deși era încă amețită de somn, îl putu vedea pe Moș Crăciun cum se adună de pe jos, se scutură liniștit și lasă sub brad mult

râvnitele, mult visatele cadouri ...

*Shhh e ceasul de taină ...
dormiți-vă somnul cel lin,
doar din acesta puteți
să vă treziți iar copil!*

Zenit

Duminică dimineața. Stăpânul lipăie prin casă în papuci, boxeri și un tricou portocaliu, larg. Suki i se tot învârte în jurul picioarelor, dar fără prea mult succes. Floarea noastră îi urmărește amuzată de la locul ei cald de la fereastra.

Așeză cafeaua lângă cutia cu amintiri. Din când în când îi plăcea să caute acolo, ca un copil care își aduce aminte de jucării dragi dar de mult uitate. Azi, i se făcuse dor de prima lui dragoste. ZENIT, un simplu aparat de fotografiat. Își așeză bărbia în pumni și îl privi lung.

Atingerea blândă a degetelor lungi, privire dincolo de obiectiv, 2 ore de așteptare a unei

veverițe, sânul unei femei, zâmbetul alteia, misterul unei bănci acoperite de un strat înalt de zăpadă, alunecarea unei ape, sărut, liniile paralele într-o gară, mâinile bunicului ... mii de instantanee ...

O lume întregă filtrată de lentile, o lume întregă transformată de o privire, de un alt ochi. O clipire și ai putea surprinde, încă, miile de imagini suprapuse halucinant, un caleidoscop ce se schimbă secundă cu secundă ...

Luă aparatul și îl așeză pe raft. Îl va mai ține acolo, un timp, ca o amintire a unui început inocent și

sincer.

...

...

Urmărindu-l cum zâmbește, floarea notă:

*O fotografie e
reflexie într-o oglindă,
inversiune a unei lumi
transpusă pe o filă albă,
poate doar de un gând.*

Suki și manualul îndrăgostitului

- Uite ce am găsit în pod, uite ce am găsiit!!!

Plin de praf, de la urechi până la lăbuțe, trânti fericit în fața bunei lui prietene, o carte mare și grea. Îi luceau ochișorii, i se zburlise toată blănița.

- „Cum să devii un iubit perfect în 33 de lecții”

Tușind de la atât praf și scuturându-și puțin iritată frunzele, floarea spuse:

- Ce o mai fi și asta? Lecții de dragoste?

- Da! Ascultă aici: Lecția 12 ...

- Te-aș sfătui să începi cu începutul, totuși.

...

- Au fost rupte paginile ... așa că ... lecția 12: „Opriți-vă și mirosiți trandafirii”. În decembrie?? Acum nu putem mirosi decât brăduții ... și poate cozonacii ... uf! Să vedem mai departe:

„Faceți-vă declarații de dragoste în fiecare zi”. Chiar în fiecare zi??? Mai degrabă, în unele zile i-aș umple buzunarele cu sărutări și, când nu e lângă mine, să mai scoată câte una și să o guste, așa, ca pe o bomboană. Ce zici?

- Suki, mai citește, te rog ...

Acesta începuse deja să mai sară din pagini.

- Lecția 21: „Serviți-vă micul dejun în pat”!

Începu să mustăcească la un așa sfat

...

năstrușnic.

- „Las-o să îți arate drumul când te-ai rătăcit”
Eu??? Un motan nu se rătăcește niciodată ...
poate, doar pe cărările încâlcite ale dragostei ...

- „Fă-o să îi tresară inima de fiecare dată când te
vede”.

Închise brusc cartea și se așeză pe ea. Se uită
întrebător la prietena lui.

*răspunsuri eu nu pot să îți ofer,
căci fiecare dragoste își scrie
și cartea și regulile ei*

Suki și Crăciunul

Ce învățase Suki, de mult timp, despre oaspeți era că își putea da seama, din primul moment, dacă le plac pisicile sau nu. Azi era Crăciunul, nu știa el prea bine ce este, dar știa că stăpânul stătuse mult timp în bucătărie, gătind feluri peste feluri, iar acum invitații începuseră deja să sosească.

MAMA STĂPÂNULUI a spus, de cum a intrat pe ușă, că pisicile nu au ce căuta la masă, degeaba protestaseră toți că Suki e un motan tare bine crescut. Câștigase el, ascunzându-se sub fotoliu.

TATĂL STĂPÂNULUI citea deja ziarul, ferindu-se de atâta zgomot (pentru nimic).

MĂTUȘA și UNCHIUL - destul de liniștiți, ea va sta tot timpul cu ochii

...

pe cei doi copii, el se va ameți mai târziu și va începe să vorbească un pic mai tare, simpatic oricum.

NEPOȚICA, îmbrăcată în roz și dată cu mult sclipici, supărată că Suki nu stătuse să îl mângâie, va spune la toată lumea că ea are un câine atât de mare, încât mănâncă 5 pisici ca el dintr-o dată, la masă.

NEPOTUL - cu căștile pe urechi - se va juca mai tot timpul la *multiplayer*-ul lui, tocmai primit cadou. Amândoi vor fi tare cuminți la început, de dragul mamei, apoi vor sta numai pe capul stăpânului. Îl iubeau.

O FATĂ, o prietenă, tristă tot timpul, își va verifica telefonul din 5 în 5 minute. Mai târziu, se va așeza la

...

geam, lângă floare.

E seară, e târziu, se aud râsete, glume, ciocnit de furculițe și pahare. Undeva, la fereastră, floarea își tot întinde frunzele către fată, încearcă să îi arate ceva. Acolo, sus o stea strălucește din nou, îi luminează chipul dar ea nu știe.

*Numești o zi că să împarți un strop de bucurie?
Te-aș sfătui mai bine să numești o mie.*

Motanul Suki, floarea și timpul

Stăteau amândoi lipiți de geam. Se împodobiseră de sărbătoare, floarea făcea concurență bradului de Crăciun, Suki purta același coif roșu sclipicios, și până și pomii din fața casei erau toți albi, imaculați în lumina rece a lunii.

Cei doi se puseseră iar la pândă, ca în fiecare noapte dintre ani. Își doreau foarte mult să surprindă schimbarea de la miezul nopții, cum vechiul an e înlocuit de unul nou, mai tânăr și mai frumos.

- Ce misterios e timpul, spuse floarea un pic prea gânditoare pentru un moment așa festiv. Mă tot întreb, de ce oare lucrurile cele mai importante sunt invizibile, de neatins, dincolo de noi, peste noi ...

...

Suki o privi puțin nedumerit. „Hm, cum de nu știe că timpul e un ceas uriaș, iar noi stăm chiar pe limbile lui. Nu noi ne mișcăm, ci cadranul se rotește în orice sens vrea el ... ”

- Mă întreb dacă o să reușim, spuse ea încercând să își înăbușe un căscat.

„Sau timpul e un ghem uriaș, pe care un zeu jucăuș îl tot face și desface când mai repede, când mai încet ... ”

Floarea tăcuse de tot, acum.

„Sau o plajă uriașă unde nisipul e înlocuit de secunde, ore, milenii și vine câte un val și-i mai smulge câte un soroc ... ”

Obosit de atâtea gânduri, Suki

...

nu își dădu seama când alunecă în somn.
Florica adormise și ea, încetișor.

Dimineața, găsiseră fila ruptă din calendar, aerul
proaspăt, nou ... Veselă tare, floarea declamă:

*într-o bătaie de pendulă, într-o clipire
poți pierde totul sau câștiga nimic
căci lumea-i doar o amintire
străvezie
a unui mit
uitat în timp.*

Vizită

Asta era chiar culmea! După ce că îi înghețaseră și lăbuțele și urechile în timp ce își făcuse plimbarea de seară, acum mai găsisese și patul ocupat. Haine peste tot, bagaje înșirate pe jos ... Nuuuu, nu din nou!

- Avem musafiri! îi strigă floarea, tare veselă, din colțul ei.

- Mda ... zise el, așezându-se abătut lângă ea.

Stăpânul și vizitatoarea stăteau la masă, vorbeau, râdeau.

- Eu cred că ar trebui să mănânce mai mult, nu vezi ce slabă e? spuse motanul nostru.

- Eu zic că ar trebui să iubească mai mult ...

...

- Să ce? spuse EA.

- Nu am zis nimic, zise EL puțin nedumerit.

- Poate că nu are timp, continuă floarea, oamenii sunt așa ciudați când e vorba de lucruri importante în viața lor, niciodată nu au timp, sau nu își fac ...

- Să fac ce?

EL nici nu o auzise, se dusesse să mai aducă niște cafea.

Suki se apropie și o măsură din cap până în picioare.

...

- Mie mi se pare cam prostuță ...

- Ai un motan tare interesant ... și ce fel de floare e aceea din fereastră? Nu prea am văzut ...

Plictisit deja de atâta conversație, Suki se retrase lângă sobă, încercând să viseze la o pernă caldă și moale, tocmai pe gustul lui.

Mai târziu, în noapte, floarea o tot urmărea pe vizitatoare cum se agită prin cameră în pijamaua ei albastră cu pești roz. Se pare că nu își găsea somnul. Până la urmă, se așeză în fața computerului. [*open file, type: Motanul Suki și ...*]

În colțul ei, floarea zâmbi:

*neașteptat oaspete, destinul
la ușă de îți va bătea,
deschide, întâi, bine ochii
și apoi, larg inima.*

Prima dată

Cu multă răbdare, floricica noastră se puse pe așteptat. Minunea se întâmplase, în sfârșit, Suki și dragostea lui aveau întâlnire. Se gătise, se agitase o groază și, obicei motănesc, plecase cu mult mai devreme. Ea bănuia că de fapt, se pusese la pândă. Îi mărturisise odată că îi plăcea atât de mult să o privească, fără ca ea să știe ...

Și minutele au început să treacă, apoi orele ... undeva, acolo, cineva se asigura ca mersul timpului să nu fie cu nimic perturbat, soarele urca la amiază, încercând să mai topească din zăpadă, oamenii se grăbeau spre treburile lor urgente, doar niște vrăbiuțe tot încercau să îi atragă atenția, dincolo de geam ... Parcă îl și vedea cum o ametește cu poveștile lui colorate, cum o duce prin toate ascunzișurile dragi lui ... Oftă

melancolică, visând la momentul în care dragostea îi va mângâia și ei frunzele ...

Dar seara veni, stăpânul deja se pregătea să doarmă, chiar și luna se ascunsese după nori și încet, încet simți cum îngrijorarea începe să o cuprindă ...

Târziu, în noapte, auzi un scârțâit de ușă și îl văzu pe Suki, tăcut și negru, parcă mai negru ca de obicei, strecurându-se sub plapumă. Apucase să îi mai șoptească

doar atât:
- Ea n-a venit ...

*când sufletul tău se ascunde în tăcere,
doar somnul și lacrima
îi mai pot fi mângâiere*

Acasă

Multe zile trecuseră. Câteodată, stăpânul venea să își bea cafeaua la geam, lângă floare. Privea dincolo de fereastră, câteodată tăcut, câteodată căutându-l pe Suki. Dacă nu i-ar fi fost dor de prietenul ei, floarea ar fi putut ea însăși să poarte ghimpii geloziei, ori de câte ori stăpânul nu-i acorda atenție.

Dar, azi de dimineață, motanul nostru se întorsese. Mai slab, mai tăcut și încă trist. Nu prea știa ce să îi spună. Orice cuvânt despre dragoste pare banal, inutil și mai ales atât de fals. Dar tare ar fi vrut să îi spună că înțelege.

- E bine acasă, spuse el. Mai ales aici, pe pervaz. E liniște și suntem departe de lume, departe de orice, și de rău și de bine.

Nu a vrut să îi spună cât de mult o chinuia locul acesta uneori, doar bucățica ei de cer și camera caldă, sau cât de multe o învățau aceeași bucățică de cer și același colț de mic univers.

- Ce ai mai prins zilele astea?

- Mai nimic, nici șoriceii nu prea au avut chef de joacă ...

Și încet, încet camera prinse viață iar și amândoi realizează că totul redevine familiar. Focul prinde putere

în sobă și pereții adună umbre jucăușe.

*Un șir lung de urme în zăpadă
se întinde în fața mea,
va duce însă spre casă
pe urma lor de voi călca?*

The dream maker

Făuritorul de vis e un personaj foarte controversat. Foarte mulți spun că, de fapt, nici nu există și că a fost inventat de un părinte ingenios care a vrut să scape de întrebările de gen „Da' de unde vin visele? Da' cum apar ele?”.

Ei bine, într-o noapte liniștită, un mic foșnet se auzea dinspre patul stăpânului. Deși părea să vină dinspre perne, el nu auzea nimic. Din colțul ei, floarea noastră, puțin speriată, urmărea cum o creatură mică, mică cât un deget, un pitic (deși lui îi place să își spună spiriduș) se tot agita pe perna stăpânului. Se prinsese de câteva fire de păr și tot încerca să ajungă la urechea lui. Când ajunsese acolo, se așeză comod

și începu să asculte. După un timp, dând mulțumit din cap, începu să șoptească ceva.

Deși își lungi cât mai mult frunzele, tot nu reuși să îi prindă cuvintele. Așa curioasă era!

Piticul sări apoi sprinten pe pernă și, spre marea mirare a plantei, acesta se îndreptă iute spre Suki și, nici una nici două, se și prinsese de o urechiușă neagră. Și iar! Oare ce îi șoptea?

Suki oftă un pic în somn și creatura sări sprintenă pe covor.

- Dar eu?

- Tu? Tu porți visele în tine ... într-o noapte,
poate, ai să le găsești ...

Tare tristă, floarea își notă:

*Primim în dar câte un vis,
Făurit de degete dibace.
E șoaptă? Dorință? Părere?
E atât cât inima poate cere!*

Changes

Cât și-ar mai fi dorit să poată dormi! Dar, din partea cealaltă, vocile nu încetau. Stăpânul avea oaspeți, chiar dis-de- dimineață, așa că nu avea ce face, trebuia să se trezească. Căscă iritat și se îndreptă spre pervaz.

Stupoare însă! Locul era gol!

- Așa ceva nu se poate!

Suki se zburli tot, atât de uimit era, încât uită și de oaspeți și de tot. Floarea nu mai era acolo! Lângă fereastră se afla un acvariu! Pești mici și mari înotau tacticos printre alge și plănuțe de apă. Mari, mici, colorați și fericiți în lumea lor, peștișorii îl ignorau în totalitate. Era unul, acolo, galben și gras care parcă îi râdea în nas! În nasul lui de

motan respectabil!

Se învârti (dar nu în jurul cozii cum v-ați putea închipui), încercând să ia urma prietenei lui misterios dispărută dar ... nimic! Din păcate plantele nu lasă urme.

Supărat nevoie mare, se hotărî să se răzbune. Un salt grațios de felină și gheruțele lui se agătară agil de marginea de sus a acvariului. Avu timp, în cădere, să se ferească de apa care se împrăștie peste tot în cameră.

Și, când tocmai se pregătea să înghită peștișorul ăla galben și arogant, ochișorii apucară să zărească într-un colț întunecat

floarea care, șocată, îi făcea semne să se oprească.

Scuipă bucuros nefericita victimă și sări lângă prietena lui, pregătit să îi asculte dojenile.

Mai târziu, când stăpânul mutase acvariul în bucătărie, la loc ferit de primejdii și totul revenise la normal, floarea îi spuse:

*Schimbările mici, schimbările mari
își au fiecare rostul lor,
doar nouă ne e greu, uneori,
în viața noastră să le acceptăm.*

Surpraaaiz

Uraaa!!! Azi vor merge la cumpărături.

Încă de când se trezise și îl văzuse pe stăpân agitându-se prin casă, știuse că ziua de azi îi va aduce o surpriză! Și așa era. Se lăsă luat în brațe până la mașină ... și nici nu așteptă să se deschidă bine portiera că și sări pe bancheta din spate. Și apoi țup! chiar lângă geam, nerăbdător și atât de curios, cât numai un motan poate să fie, să vadă lumea.

Își înfipse bine gheruțele, știind câte aventuri va avea pe drumurile Marelui Oraș. Și - la drum!

Cel mai mult îi plăcea să observe oamenii. Bărbații încruntați și aplecați pe volane, tare supărați, deși nu își prea dădea seama de ce.

Femei frumoase, unghii date cu lac roșu, telefoane micuțe, țigări fumate elegant. Claxoane. Până și stăpânul dăduse muzica tare, în mașină.

Băltoace, țigănuși
mâzgălind parbrize,
magazine, reduceri

20%

30%

50%

afișe *Iris 4Motion*:

caut colegă apartament, de preferat nefumătoare și devreme acasă, fluturași, tramvaiul 14

și piața cu ale ei minunății:

verde înfoiate, morcovii ăia portocalii și veseli fără motiv, înghesuială, portofele subtilizate mai mult sau mai puțin elegant, portocale de Grecia lângă roșii turcești și zâmbetul cumetrei care ți-a

mai vândut o legătură de pătrunjel.

Așezând toate bunătățile lângă el, stăpânul se întoarse spre Suki și îi zise:

- Și acum, doar un drum mai avem de făcut: la veterinar.

În absența (motivată) a micuței noastre poete, povestea de azi o voi încheia chiar eu:

*Uite așa ziceam și eu,
liniștită în gândul meu,
că un drum fără de țintă e ca
o savarină fără frișcă.*

Duminicile

Diminețile de duminică sunt rotunde și au miros de cafea savurată în pat, învăluți încă, în mângâierile nopții abia trecute. Sunt moi și au gust de dulceață întinsă pe pâine.

În noapte, am ascultat vântul, ceva se tot lovea de geam, aș fi putut să ies pe balcon și să opresc zgomotul, dar ritmul neregulat era singura mea dovadă că afară e un alt anotimp rătăcit, în mijloc de februarie.

Și, uite! Până și Suki doarme la locul lui cald de pe sobă, e ziua în care mă ignoră, căci, în somnul lui de motan răsfățat, noi, oamenii suntem doar umbre.

Când doarme își pune una din lăbuțele lui negre peste năsuc. Acum tresare.

Duminicile sunt făcute numai pentru vocea Cesariei Evora.

Floarea e tăcută, cufundată în gânduri îndepărtate și de neînțeles pentru mine. De la geamul ei, copacii par doar schițe, încercări repetate ale unui artist grăbit. Oare cine îi ghidează mâna? Sau ce? Mi-aș dori, într-o zi, să aflu acest răspuns.

Doar azi pot citi pe îndelete, timpul se dilată, se amestecă cu literele și, împreună, rescriu realitatea după bunul lor plac.

*Și toate acestea, pentru că
Duminica este
o altă filă întoarsă într-o poveste
spusă de spiridușul nostru,
cel într-o ureche.*

Dar

Doamne, cât ar mai fi vrut să doarmă, dar soarele ăsta, atât de obraznic, nu îi dădea pace și oricât își acoperea ochii cu lăbuțele tot continua să îl necăjească. Și vrăbiuțele guralivele! *toc, toc* în geam, stăpânul iar le pusese pâinică și acum, nevoie mare, îi mulțumeau cu ritmate cântecele. Vai, urechile lui!

- Hai, leneșule, trezește-te, e o duminică așa frumoasă și noi O așteptăm!

Printre gheruțe, o vedea cum își scutură frunzele azi, parcă și mai vesele.

- Avem iar oaspeți? Cred că am să plec la o plimbare, să scap de toată nebunia asta.

...

Zâmbind enigmatic, floarea continua să își facă înviiorarea de dimineață.

- Poate ai să o întâlnești pe drum, O simt cum se apropie deja, îi aud pașii cum răsună îndepărtat.

- Ai luat-o razna și tu! Cu toții chiar! Își zburli mustățile la păsărelele agitate de afară.

Și, tacticos, făcu un pas, doi ... un salt elegant și ... drumul era al lui. Atât de surprins, însă, păși în alt anotimp, căci EA, PRIMĂVARA, îi întinsese cărare de verde crud și îl îmbia cu adiere proaspătă de viață nouă.

Din depărtare, floarea noastră mai apucă să îi strige:

...

*împletind în păr narcise
cu o zbatere de aripă,
primăvara-i
verde, roz și galben
sufletului dar.*

